

FÁT ÜLTETNI NYUGDÍVHARBAN

Semmilyen pénzügyi-
nyszer vagy jegybankelnök
sem tudott volna pontosabban
fogalmazni az öngondosko-
dásról, mint erdész barátom
a minap. Szerinte a faültetésre
a legjobb időpont éppen húsz
évvel ezelőtt volt, a második
legjobb időpont pedig a ma
van. Ugyanez igaz az öngon-
doskodásra.

Esszenciális meglátás ez. Az én taná-
csom is az, hogy semmiképpen ne vár-
junk az államra, vegyük tudomásul, hogy
esélyünk sincs arra a – szerény – nyugdíjbiztonságra,
amivel a szüleink az aktív éveik alatt még kalkulálhattak.
Ne építsük illúzióra idős éveinket, mert csalódnunk fogunk,
mégpedig jókorát.

Nézzük inkább a tényeket. Drasztikusan csökkent az
elmúlt időszakban a magyar társadalom egészének megta-
karítási képessége, érdemi összegek félretételére szinte már
csak a legfelső vagyonos réteg tetejéhez tartozó három-öt
százaléknak van lehetősége. Mindez az előregedő társa-
dalommal, a felosztó-kirovó nyugdíjrendszer fenntartha-
tatlanságával megspékelve húsz éven belül elkerülhe-
tetlenül tökéletes pusztító vihart kavart Magyarországon,
már ami a nyugdíjmegtakarításokat illeti. (Felosztó-kirovó
rendszer alatt azt értjük, hogy az állam a mindenkori
munkavállalók aktuális adójellegű befizetéseiből fedezi
a mindenkori nyugdíjasok ellátását – a szerk.).

Magyarország lakossága 2050-re több mint tíz százalé-
kal fog csökkenni. Ma ötből egy magyar hatvanöt év feletti
eltartott, 2040-re ez az arány már háromból egy lesz, óriási
terhet róva a nyugdíjrendszerre. Hiába emelkedik papíron
a hazai megtakarítások nominális állománya, ha szerkezete
nem a hosszú távú öngondoskodás javára mozdul el. Főleg
a rövid távú hozammaximalizálást célzó állampapírok és
befektetési alapok dominálnak az inflációnak kiszolgálta-
tott banki folyószámlával és készpénzzel szemben, azaz
az öngondoskodási célú termékek jelentősége az egyének
portfólióiban szüntelenül apad.

A FIATALOK MÁSKÉPPEN LÁTJÁK A JÖVŐT. TÖBBSÉGÜK NEM GONDOLKODIK ÁLLAMI NYUGDÍJBAN, SŐT.

Dermesztő tényeket mutat a kisebb meg-
takarítókat vizsgáló, idei, prémiumbanki
kutatásunk eredménye. Ma kevesebb mint
háromszázezer háztartásra koncentrálódik
Magyarországon az ötmillió forintnál na-
gyobb megtakarítással rendelkezők száma,
ráadásul még ebbe a csoportba is egyre
nehezebb bekerülni. A társadalom 95–97
százaléka hiába próbál, a túl hosszú ideje
tartó és túl drasztikus inflációs környezet,
valamint az elmaradó gazdasági növeke-
dés hatására képtelen érdemi összegeket
félretenni. A falusi háztartások fele a hónap
végére feléli jövedelmét. Akiknek mégis
sikerül valamit megspórolniuk, azoknak majdnem fele, míg
a tényleges fővárosi megtakarítók negyede az inflációs mu-
tatók tudatában is a párnacihában tartja a pénzét.

Több százezer háztartás szembesült idén azzal, hogy már
nem tud megtakarításra elkülöníteni a jövedelméből, és úgy
érzi, sohasem fogja áttörni a vagyoni felső-középosztály
üvegplafonját. Az infláció üteme ugyan mérséklődik, de az
árak az üzletekben tovább emelkednek, a reálbérek pedig
óhatatlanul csökkennek.

Az aktív korú magyarok
mindössze negyvenkét
százaléka rendelkezik
bármilyen pénzügyi tarta-
lékkal, de az is jellemzően

legfeljebb néhány havi megtakarítás. Veszélyes együttállás
ez, és belátható időn belül a mainál is nagyobb társadalmi
feszültségekhez vezethet.

A fiatalok másképpen, racionálisan és felelősségteljesen
látják a jövőt. Egy tavalyi kutatásunk – a Youth Affluent
Finance 2022 – szerint az öngondoskodás a 18–25 éveseknek
egyértelmű prioritás. Többségük nem gondolkodik állami
nyugdíjban, sőt. Arra számítanak, hogy idősödő szüleikről is
nekik kell majd gondoskodniuk, nyugdíjas éveik egzisztenci-
ális biztonságának alapját pedig megtakarításaik adják.

A válaszadók hetven százaléka úgy számol, hogy mire
ők visszavonulnak, a nyugdíjrendszer jelenlegi formájában
már nem fog működni. A diákok harmada ennek megfelelő-
en másba fekteti nyugdíjcélú megtakarításait, mint a szülei,
és minden másodikuk már most rendelkezik hosszú távú
öngondoskodási stratégiával. Van mit tanulnunk tőlük.